

Thấu Hiểu Sự Hy Sinh

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Ê-sai 1:2-15, Hê-bơ-rơ 10:3-10, Xuất Ê-díp-tô Ký. 12:1-11, 1 Cô-rinh-tô 5:7, A-ghê 2:7-9, Ê-sai 6:1-5, Khải huyền 4:7-11.

CÂU GỐC: “Chúng hát một bài ca mới rằng: Ngài đáng lấy quyển sách mà mở những ấn ra; vì Ngài đã chịu giết, lấy huyết mình mà chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc về mọi chi phái, mọi tiếng, mọi dân tộc, mọi nước” (Khải huyền 5:9).

Khi Đức Chúa Giê-su đến gần ông, Giăng Báp-tít tuyên bố: “...Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội lỗi thế gian đi” (Giăng 1:29). Đây là một lời đề cập không nhầm lẫn đến ý tưởng dâng con sinh tế, tất cả đều ám chỉ sự chết thay của Đấng Christ cho cả nhân loại.

Chúng ta không thể nào làm ngơ trước chủ đề dâng con sinh tế trong Kinh Thánh; nó như một sợi chỉ đỏ nổi bật xuyên suốt các trang Kinh Thánh và đóng vai trò chính trong các khung cảnh kịch tính của sách Khải huyền, nơi tác giả Giăng được dẫn vào hoàng cung có ngai vàng của Đức Chúa Trời (Khải huyền 4 và 5). Sự kiện Đức Chúa Giê-su xuất hiện trong khung cảnh máu chốt này, trông như một con chiên bị giết (Khải huyền 5:6), là chìa khóa quan trọng để hiểu toàn bộ Khải tượng tiên tri ở đây.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu một số chủ đề về sự hy sinh, giúp hiểu nhiều hơn về Đức Chúa Giê-su, là Chiên Con bị giết, là vai chính trong cảnh tuồng ngai vàng ở thiên đàng. Ngoài Ngài ra, không ai xứng đáng giống như Ngài. Sự xứng đáng vô cùng độc đáo của Đức Chúa Giê-su đã nói lên rất nhiều về ý định của Đức Chúa Trời được bày tỏ qua các nghi thức dâng con sinh tế. Nó cho thấy Ngài là Chúa của tình yêu thương vô bờ bến và đã chọn sự hy sinh tối hậu, một hành động mà chúng ta và tất cả các thiên sứ trong vũ trụ, sẽ kinh ngạc tôn vinh cho đến đời đời.

*Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 10 tháng 5.

Của Lễ Vô Ích?

Đôi khi, so sánh hai ý tưởng có thể rất hữu ích. Chúng ta có thể học hiểu hơn về bản chất của sự hy sinh trong quan điểm Kinh Thánh từ những trường hợp Chúa từ chối các lễ dâng của dân Ngài.

So sánh Ê-sai 1:2–15 với Ê-sai 56:6, 7 và Thi thiên 51:17. Những bài học quan trọng nào về sự hy sinh được đề cập ở đây?

Trường hợp đáng buồn này trong lịch sử của dân Y-sơ-ra-ên không phải là lần đầu tiên Chúa từ chối của tế lễ; điều tương tự đã xảy ra ở giai đoạn đầu của lịch sử cứu rỗi, khi của dâng của người em trai A-bên được Chúa chấp thuận và công nhận, còn của dâng của người anh Ca-in thì không. Sự kiện đó cho chúng ta bài học để so sánh giữa các lễ vật được chấp nhận và không được chấp nhận. (*Xem Sáng thế Ký 4:3–7, và Hê-bơ-rơ 11:4.*)

Trong thời của tiên tri Ê-sai, dân Y-sơ-ra-ên chỉ làm theo nghi lễ tôn giáo tối thiểu một cách máy móc để mong làm hài lòng Đức Chúa Trời, trong khi vẫn sống theo ý mình. Những của lễ của họ chỉ dựa trên chính bản thân, tương tự như của Ca-in, chứ không phải dựa trên thái độ đầu phục và hứa nguyện với Chúa.

Chính tinh thần đó đã làm nền móng cho các vương quốc trên thế gian này: Tinh thần tự kiêu. Ca-in sống theo ý mình và chỉ dâng lên Chúa những nghi lễ theo cách riêng của mình. Có lẽ anh ta chỉ xem Đức Chúa Trời như một sự phiền toái, một trở ngại của việc tự mình quyết định số phận chính mình, nhưng cũng đủ sợ để làm theo nghi thức.

Tuy nhiên, A-bên đã dâng của lễ mà Đức Chúa Trời muốn, của lễ thể hiện lời hứa mà Ngài đã hứa về Đấng Mê-si sắp đến (*Sáng thế Ký 3:15*) một con chiên để chỉ về hành động cứu rỗi của Đấng Christ trên thập giá.

“A-bên hiểu được những nguyên tắc vĩ đại của chương trình cứu chuộc. Anh ta tự biết mình là một tội nhân, nhận biết tội lỗi và hình phạt của nó là sự chết, cản trở linh hồn mình được hiệp thông với Đức Chúa Trời. A-bên dâng sinh tế bị giết, một mạng sống bị hy sinh, như vậy thỏa mãn sự đòi hỏi của luật pháp đã bị vi phạm. Qua dòng huyết tuôn đổ, A-bên nhìn thấy sự hy sinh trong tương lai của Đấng Christ chịu chết trên thập tự giá. Tin cậy vào sự chuộc tội ấy, anh ta được xưng công bình và lễ vật đã được chấp nhận” — Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, tr. 72.

Điều quan trọng là chúng ta phải bảo vệ bản thân khỏi “làm cho có lệ”! Làm sao mỗi người chúng ta có thể trải nghiệm được ý nghĩa của việc trông cậy hoàn toàn vào sự chết của Đức Chúa Giê-su như là niềm hy vọng cứu rỗi duy nhất?

Huyết của Bò Đực và Dê

Một số người đã chỉ trích hệ thống nghi lễ dâng con sinh tế là tàn nhẫn, khắc nghiệt và không công bằng. Tuy nhiên, đây chính là cốt lõi của vấn đề. Sự chết của Đấng Christ thật tàn nhẫn, khắc nghiệt và bất công—người vô tội chết thay cho kẻ có tội. Tuy nhiên, đó là cái giá phải trả để tội lỗi được chấm dứt hoàn toàn. Và biến cố về sự chết của Đấng Christ chính là điều mà tất cả những nghi lễ hiến tế khắc nghiệt, tàn nhẫn và bất công ám chỉ tới.

Đọc Hê-bơ-rơ 10:3–10. Đoạn này dạy chúng ta điều gì về những của lễ mà dân Chúa dâng trong Cựu Ước? Nếu những tội nhân thực sự không thể tự cứu mình thì tại sao họ phải dâng của lễ để làm gì?

Những con chiên và các động vật hiến tế khác chỉ là những biểu tượng nói về sự hy sinh chuộc tội của Chiên Con của Đức Chúa Trời. Đây là hành động của đức tin, giúp cho tội nhân có một cách cụ thể để bày tỏ đức tin vào công việc của Đấng Mê-si sắp đến. Chúng ta thường gọi những biểu tượng này là bóng (*types*), được ứng nghiệm bởi hình (*antitype*), hay sự thể hiện của những sự kiện mà các bóng đã tỏ trước. Một số người thậm chí còn miêu tả những nghi lễ hiến tế này, như là những “lời tiên tri nhỏ” về sự chết của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá.”

Các nghi lễ liên quan đến sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su cũng giống như việc trả tiền cho một chuyến đi. Khi bạn mua vé tàu, vé xe buýt hay vé máy bay, bạn không nhận được ngay lập tức chuyến đi mà bạn đã trả tiền. Thay vào đó, bạn nhận được một tấm vé hoặc thẻ lên máy bay: Biểu tượng hoặc lời hứa về chuyến đi sắp tới. Bạn có thể giữ tờ giấy đó bao lâu cũng được, nhưng nó sẽ không đưa bạn đến bất kỳ điểm đến nào. Tuy nhiên, khi bạn đã lên tàu và chuyến đi bắt đầu, bạn nhận được những gì bạn đã trả tiền và tấm vé trở nên không cần thiết.

Các con sinh tế cũng vậy. Chúng có một vai trò quan trọng, nhưng khi sự hy sinh tối hậu được thực hiện, chúng trở nên vô nghĩa—điều này được bày tỏ một cách rõ ràng, khi Đức Chúa Giê-su qua đời thì bức màn giữa Nơi Thánh và Nơi Chí Thánh trong đền thờ ở trần gian bị xé làm đôi. “Bức màn trong đền thờ bị xé làm đôi từ trên xuống dưới” (*Mác 15:38*). Toàn bộ hệ thống hiến tế, bao gồm cả đền thờ, đều nhằm hướng về sự chết của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá. Khi Ngài hoàn thành lời hứa trên thập tự giá và phục sinh từ kẻ chết, các biểu tượng không còn cần thiết nữa.

Hãy nghĩ xem tội lỗi thật sự tệt hại đến mức nào mà chỉ có sự chết của Đức Chúa Giê-su, là Ngôi Lời nhập thể (*xem Giăng 1:1–3, 14*), mới có thể chuộc được tội lỗi. Điều này dạy chúng ta phải có thái độ gì đối với tội lỗi?

Chiên Con của Lễ Vượt Qua

Sách Khải huyền gọi Đức Chúa Giê-su là “Chiên Con” gần ba mươi lần. Ngay từ những ngày đầu tiên trong kế hoạch cứu chuộc, dân Chúa đã sử dụng chiên con làm biểu tượng cho Đấng Mê-si sắp đến. A-bên dâng “con đầu lòng trong bầy mình” (Sáng thế Ký 4:4), và trước khi dân Y-sơ-ra-ên rời Ai Cập để đến đất hứa, họ được hướng dẫn phải dùng con chiên đầu lòng, đủ một tuổi để làm của chuộc (*Xuất Ê-díp-tô Ký 12:5*).

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 12:1-11; Ê-sai 53:7, 8; 1 Cô-rinh-tô 5:7; và Khải huyền 5:6. Những câu này dạy chúng ta điều gì về Đức Chúa Giê-su là của lễ cho lễ Vượt Qua? Điều đó có ý nghĩa gì đối với mỗi chúng ta?

Nhiều năm sau sự chết, sự phục sinh và sự thăng thiên của Đấng Christ, Sứ đồ Phi-e-rơ đã suy ngẫm về những gì đã xảy ra, và ông viết: “Vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình, bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vết” (*1 Phi-e-rơ 1:18, 19*).

Đức Chúa Giê-su đã sống một cuộc đời thể nhân duy nhất có khả năng đáp ứng được sự đòi hỏi thánh khiết của Đức Chúa Trời; còn tất cả chúng ta đều đã phạm tội, và cách chúng ta sống thật sự bày tỏ rất sai lệch về bản tính của Đấng Tạo Hóa.

Tuy nhiên, Đức Chúa Giê-su đã trở thành “A-đam cuối cùng” (*1 Cô-rinh-tô 15:45*). Ngài đã sống trọn vẹn trên mọi phương diện mà chúng ta đã vấp ngã. Trong nhân tính của Ngài, Ngài là tất cả những gì mà loài người lẽ ra phải được như vậy. Ngài phản ánh được vinh hiển của Đức Chúa Trời một cách trọn vẹn. Ngài phán với Phi-líp: “Ai đã thấy ta, tức là đã thấy Cha.” (*Giăng 14:9*).

Sự việc Đức Chúa Giê-su bị đóng đinh vào ngày Lễ Vượt Qua càng khẳng định rằng Ngài đích thực là đối tượng của hình bóng Chiên Con. Trong *Giăng 18:19-20*, Đức Chúa Giê-su phán rằng, Ngài đã ‘công khai’ giảng dạy về giáo lý của Ngài. Tương tự, trong *Xuất Ê-díp-tô Ký 12:5-6*, dân Y-sơ-ra-ên được chỉ dẫn chọn một con chiên cho Lễ Vượt Qua và ‘giữ nó,’ hoặc bày nó ra cho mọi người thấy trong những ngày trước khi hiến tế. Khi thầy tế lễ thượng phẩm chất vấn Đức Chúa Giê-su về những lời dạy của Ngài, Ngài đã nhắc đến việc Ngài đã công khai xuất hiện trong đền thờ để mọi người có thể xem thấy. Cuộc đời, công việc và những lời giảng dạy của Đức Chúa Giê-su—tất cả đều bày tỏ Ngài thực sự là ai. Ngài là Chiên Con không tì vết, và đó là bức ảnh sáng ngời diễn đạt sự công bình và vinh hiển của Đức Chúa Trời.

Đâu là những cách mà chúng ta có thể phản ánh được bản tính trọn vẹn của Đức Chúa Giê-su trong đời sống của mình?

Chúa Giê-su Tại Đền Thờ

Xuyên suốt câu chuyện cứu chuộc luôn luôn có sự căng thẳng. Đức Chúa Trời vẫn muốn phục hồi lại mỗi thông công mà con người từng chung hưởng với Ngài, và rất mong ước được gần gũi với các con cái thương yêu. Tuy nhiên, mang tội nhân nhơ nhớp đến trước mặt Đức Chúa Trời chí thánh sẽ khiến họ bị tiêu hủy. Như Vua Đa-vít đã viết: “Vì Chúa chẳng phải là Đức Chúa Trời bằng lòng sự dữ; Kẻ ác sẽ không được ở cùng Chúa” (*Thi thiên 5:4*). Cùng với đó, vua Đa-vít cũng viết: “Còn tôi, nhờ sự nhân từ dư dật của Chúa, tôi sẽ vào nhà Chúa, Lấy lòng kính sợ Chúa mà thờ lạy trước đền thánh của Chúa” (*Thi thiên 5:7*).

Nghiên cứu A-ghê 2:7-9. Khi đền thờ thứ hai được xây dựng, tiên tri A-ghê đã đưa ra một lời hứa đầy ngạc nhiên: Ngôi đền thờ mới sẽ vinh quang hơn ngôi đền trước đó. Lời tiên tri này có ý nghĩa gì?

Khi đền thờ đầu tiên được vua Sa-lô-môn hiến dâng cho Chúa, sự vinh quang Shekinah (tức là sự hiện diện cụ thể của Đức Chúa Trời cùng dân Y-sơ-ra-ên suốt trong cuộc hành trình vào xứ Ca-na-an) đầy dẫy đền thờ của Đức Giê-hô-va, khiến các thầy tế lễ không thể tiếp tục nhiệm vụ (*1 Các vua 8:10, 11*). Khi đền thờ thứ hai được hiến dâng, hòm giao ước, là biểu tượng cho Ngai của Đức Chúa Trời, bị mất vì Tiên tri Giê-rê-mi đã giấu nó đi. Lần này, sự hiện diện trực tiếp của Đức Chúa Trời không đầy dẫy đền thờ như lần trước. Thật quá đau buồn! làm sao lời hứa của tiên tri A-ghê có thể trở thành sự thật được?

Chính trong đền thờ thứ hai, Đức Chúa Giê-su là hiện thân của Đức Chúa Trời nhập thể, đã xuất hiện trong một con người bằng xương bằng thịt. Chính Đức Chúa Trời đã bước ra từ sau tấm màn để trở thành một trong chúng ta, và cùng với chúng ta sống giữa thế giới đầy băng hoại này. Vì Con Đức Chúa Cha bây giờ là Con Người, chúng ta có thể nhìn thấy gương mặt Ngài, nghe giọng nói của Ngài, và chứng kiến những hành động tuyệt vời của Ngài, chẳng hạn như Ngài chạm vào một người mắc bệnh phong và giúp cho người đó lành lặn trở lại (*xem Ma-thi-ơ 8:3*). Thay vì mang chúng ta về gần hướng của Ngài, Chúa mang chúng ta về gần với Ngài bằng cách di chuyển theo hướng của chúng ta. Đích thân Đức Chúa Trời đã đến và ở giữa vòng chúng ta. Không có gì ngạc nhiên, khi Kinh Thánh nói về Đức Chúa Giê-su: “Này, một gái đồng trinh sẽ chịu thai, và sanh một con trai, Rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-ên; nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta” (*xem Ma-thi-ơ 1:23*). Hãy suy ngẫm điều này có ý nghĩa gì: Đấng Tạo Hóa của vũ trụ không chỉ ngự xuống để sống giữa chúng ta mà còn chịu chết vì chúng ta.

Thập tự giá là biểu tượng cao cả nhất của tình yêu thương Đức Chúa Trời. Chúng ta có thể nhìn thấy và trải nghiệm thực tại tình yêu của Ngài bằng những cách nào khác?

Vì Ngài Đã Dựng Nên Muôn Vật!

Trong một số Khải thị, các tiên tri đã được đưa đến gần Đức Chúa Trời, cho phép họ được nhìn thấy ngai của Ngài. Tiên tri Ê-xê-chi-ên nhìn thấy ngai đó trên bầu trời (*Ê-xê-chi-ên 1:26*); Ê-sai đã được dẫn đến đền thờ trên trời (*Ê-sai 6:1*), và qua một trong các miêu tả rõ nét nhất, ông Giăng được dẫn đến ngai đó trong Khải tượng được chép trong Khải huyền chương 4 và 5. Các biểu tượng trong Cựu Ước bày tỏ rằng chỉ có một con đường duy nhất để loài người có thể đến gần với sự hiện diện của Đức Chúa Trời: Đó là nhờ huyết của Đức Chúa Giê-su. (*Ví dụ, xem Lê-vi Ký 16:2, 14*)

Đọc Ê-sai 6:1-5 và Khải huyền 4:7-11. Các chi tiết nào tương đồng trong hai sự hiện thấy này? Chú ý đến thứ tự các sự kiện: Chủ đề nào được trình bày đầu tiên? Tiếp theo là gì? Lẽ thật nào về Đức Chúa Trời được nhấn mạnh trong các Khải thị này?

Trong mỗi sự hiện thấy về ngai của Đức Chúa Trời, điều đầu tiên xảy ra là các sứ thánh trên trời nhấn mạnh đến sự thánh thiện của Đức Chúa Trời. Trong sự hiện thấy của tiên tri Ê-sai, cảnh tượng thật ngoạn mục: đền thờ được bao phủ bởi khói và “cột cửa” rung lên khi sê-ra-phim rao truyền sự thánh thiện của Đức Chúa Trời. Trong sự hiện thấy của tác giả Giăng, các Chê-ru-bin cũng thốt lên lời tương tự, “Thánh thay, thánh thay, thánh thay.” (*Xem Ê-xê-chi-ên 10:14, 15 để tìm hiểu về các sinh vật được mô tả là Chê-ru-bin*) Mỗi tiên tri đều được chứng kiến cảnh vinh quang rực rỡ của Đức Chúa Trời.

Sau đó, chúng ta được chứng kiến phản ứng của các nhà tiên tri trước cảnh tượng này. Tiên tri Ê-sai kêu lên rằng ông là một người có môi miệng ô uế (*Ê-sai 6:5*), và ông Giăng thì khóc nức nở vì phải đối diện với sự thật đau lòng rằng không ai xứng đáng được mở sách hoặc nhìn xem sách này nữa (*Khải huyền 5:4*). Khi chúng ta được trực tiếp chứng kiến sự vinh hiển vô cùng của Đức Chúa Trời, chúng ta mới thực sự bắt đầu hiểu tình trạng của con người: Chúng ta hoàn toàn không xứng đáng, và chúng ta thật sự rất cần Đấng Christ là Đấng Cứu Chuộc của mỗi người.

Sa-tan không ngừng tố cáo và chống lại Đức Chúa Trời, cho rằng Ngài độc quyền, ích kỷ và nghiêm khắc, nhưng chỉ cần một khoảnh khắc ngắn trong ngai của Đức Chúa Trời, là đủ để vạch trần những lời dối trá của Sa-tan. Khi nhìn thấy Đấng Christ thực sự là ai, “Chiên Con đã bị giết” (*Khải huyền 5:12*), chúng ta mới có thể nhận ra bản tính chân thật của Đức Chúa Cha. Thật phước hạnh khi biết rằng nhờ nhìn thấy Đức Chúa Giê-su, chúng ta có thể hiểu được Đức Chúa Cha như thế nào (*Giăng 14:9*). Và sự bày tỏ vĩ đại nhất về Đức Chúa Cha chính là khi Đức Chúa Giê-su chết trên thập tự giá vì chúng ta.

Vậy thập tự giá sẽ cho chúng ta thấy hai điều: thứ nhất, Đức Chúa Trời yêu thương mọi người đến mức Ngài hy sinh chính mình Ngài; thứ hai, chúng ta phải hiểu mình tội lỗi và sa ngã đến mức nào mà chỉ có một con đường duy nhất đó là nhờ thập tự giá thì chúng ta mới có thể được cứu.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Kinh Thánh khẳng định rằng Chúa Giê-su là Đấng duy nhất xứng đáng để đảm bảo sự cứu rỗi cho ta. Cuộc đời Ngài là cuộc đời duy nhất vô tội, Ngài là tấm gương trọn vẹn bày tỏ vinh hiển của Chúa. Ngài là Chiên Con không tì vết của Chúa và bây giờ Ngài đại diện cho cả nhân loại để bảo đảm sự cứu rỗi đời đời cho mọi người. Đồng thời, Ngài đã gánh lấy tội lỗi của mỗi người lên chính Ngài, Ngài nhận lấy sự phán xét của Chúa đối với tội ác. Khi ông Giăng chứng kiến cảnh tượng kỳ diệu của các sinh vật thiên đàng tụ họp quanh ngai Chúa, ông được một người trong các trưởng lão nói rằng đừng khóc nữa vì “kìa, sự tử của chi phái Giu-đa, tức là Chổi của vua Đa-vít, đã thắng...” (*Khải huyền 5:5*).

Hãy suy ngẫm về mức độ tồi tệ của tội lỗi và sự sa đọa tận cùng của loài người, đến nỗi chỉ có sự chết của Chúa Giê-su, cũng chính là Đức Chúa Trời, mới đủ để giải quyết vấn đề tội lỗi. Chắc chắn, nếu có cách nào khác mà Chúa có thể cứu rỗi chúng ta mà không vi phạm các nguyên tắc quản trị thiêng liêng Ngài, thì chắc hẳn Ngài đã làm điều đó rồi.

“Luật pháp của Đức Chúa Trời đòi hỏi mạng sống của kẻ nào vi phạm, vì ai phạm tội thì phải chết. Trong cả vũ trụ, chỉ có một Đấng duy nhất, có thể thay thế con người đáp ứng được điều kiện đó của luật pháp. Vì luật pháp thiêng liêng như chính Chúa, chỉ có một Đấng bình đẳng với Đức Chúa Trời mới có thể chuộc tội. Chỉ có Đấng Christ mới có thể cứu chuộc loài người sa ngã khỏi sự nguyên rủa của luật pháp và đưa họ trở lại hòa thuận với Thiên Đàng. Đấng Christ đã gánh lấy tội lỗi và sự xấu hổ—tội lỗi thật sự quá kinh tởm đối với Chúa chí thánh, đến nỗi nó khiến Chúa Cha và Chúa Con phải bị chia cắt. Đấng Christ đã xuống tận đáy sâu của vực đau khổ triền miên để cứu vớt loài người bại hoại”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, tr. 63.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Giăng thấy Chiên Con bước vào thiên cung trông như đã bị “giết”. Khải huyền 13:8, cho chúng ta biết Chúa Giê-su đã bị “giết” từ khi thế gian được tạo dựng. Điều này cho bạn biết gì về Đức Chúa Trời khi kế hoạch cứu rỗi đã được chuẩn bị sẵn, thậm chí trước khi chúng ta cần đến nó?
2. Nhiều người vô thần tin rằng chúng ta cô đơn trong một vũ trụ lạnh lẽo, vô tâm. Trái lại, Kinh Thánh không chỉ nói về Đức Chúa Trời, mà còn nói rằng Ngài yêu thương thế gian đến nỗi Ngài đã đến thế gian và thậm chí chết vì nhân loại. Cách nhìn của chúng ta đối với thế giới này và địa vị của chúng ta trong đó, nên khác biệt thế nào so với cách nhìn của những người không tin vào Đức Chúa Trời? Nói cách khác, lẽ thật về Thập Tự Giá sẽ ảnh hưởng đến mọi việc chúng ta làm như thế nào?
3. Tại sao sự sống, sự chết và sự phục sinh của Đấng Christ là con đường duy nhất để nhân loại có thể được cứu? Giá đắt ấy mà Chúa đã phải trả cho chúng ta, cho thấy tội lỗi thực sự tồi tệ đến mức nào?